

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce Mgr. Martina Lachmanna a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **IMM PRODUCT, s.r.o.**, IČO: 27393712
sídlem Křižovnická 86/6, Praha 1
zastoupeného Ing. Ivo Šulcem, daňovým poradcem
sídlem Na Harfě 935/5c, Praha 9

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, čj. 28558-2/2014-900000-302

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, čj. 28558-2/2014-900000-302 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „**správce daně**“) ze dne 4. 4. 2014, čj. 42868-12/2014-510000-11 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Uvedeným rozhodnutím správce daně žalobci odejmul dle ust. § 22 odst. 19 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o spotřebních daních**“), v návaznosti na ust. § 101 až ust. § 103 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků čj. 167135-11/2013-510000-11 ze dne 19. 11. 2013, evid. č. oprávněného příjemce CZ1005956P001 včetně Osvědčení o evidenci oprávněného příjemce k opakovanému přijímání vybraných výrobků čj. 167135-12/2013-510000-11 ze dne 19. 11. 2013 (dále též „**povolení**“). K odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí bylo Napadeným rozhodnutím Prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že se slova „dle ust. § 22 odst. 19 písm. a) zákona o spotřebních daních“ nahradila slovy „dle ust. § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních“. Ve zbytku bylo Prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrzeno.
2. Žalobce v podané žalobě v části IV. rekapituluující skutkové okolnosti popsal, že ze zprávy o daňové kontrole a Napadeného rozhodnutí vyplývá, že (i.) žalobce přijímal, jako oprávněný příjemce, předmětné minerální oleje z jiného členského státu v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, že (ii.) žalobce byl v předmětné době současně držitelem zvláštního povolení na přijímání a prodej vybraných výrobků osvobozených od spotřební daně a že (iii.) žalobce byl v předmětné době registrovaným distributorem pohonných hmot. Žalobce v této části žaloby uvedl, že poskytuje (zprostředkovává) své oprávnění – povolení přijímat vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně pořizované z jiného členského státu třetím osobám za provizi. Doplnil, že v kontrolovaném období dopravoval německý dodavatel PS Bioenergie GmbH & Co předmětné minerální oleje z Německa do České republiky k žalobci jako oprávněnému příjemci v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. Žalobce v České republice ukončoval tento režim podmíněného osvobození od spotřební daně ukončením dopravy v místě přímého dodání. Místem přímého dodání bylo v souladu s vydaným povolením k opakovanému přijímání minerálních olejů skutečné místo určení oprávněného příjemce. Tato skutečnost je podle žalobce správcí daně a stejně tak žalovanému známa z jejich činnosti, neboť mohou kontrolovat pohyb předmětných minerálních olejů v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně prostřednictvím elektronických průvodních dokladů mezinárodní aplikace EMCS. Žalobce doplnil, že jako oprávněný příjemce přijal předmětné minerální oleje v místě přímého dodání a následně prodával. Německý dodavatel PS Bioenergie GmbH & Co dopravil zboží do místa ukončení a poté pokračoval se zbožím přímo do schváleného skladu v Čáslavi. Žalobce zdůraznil, že „*pojem „přijal“ pro účely aplikace zákona o spotřebních daních neznamená vždy „kupoval“*“.
3. Žalobce rekapituloval na str. 5 a 6 podané žaloby skutkové závěry správce daně a uvedl, že na základě na základě zjištění, která vyplynula z provádění daňové kontroly, vydal správce daně jednak zajišťovací příkaz ze dne 18. 3. 2014, čj. 42534/2014-510000-11, kterým uložil žalobci po oznámení tohoto rozhodnutí zajistit částku dosud nestanovené daně ve výši 90 276 241 Kč (dále jen „**zajišťovací příkaz**“), a dále dodatečné platební výměry ze dne 31. 3. 2014, čj. 48402/2014-510000-32.1 a čj. 48436/2014-510000-32.1 (dále též „**dodatečné platební výměry**“). Částka uvedená v zajišťovacím příkazu přitom podle žalobce odpovídá výši

pokuty, která byla později správcem daně žalobci udělena rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014, čj. 47996-3/2014-510000-32.1 (dále jen „**rozhodnutí o pokutě**“). Žalobce doplnil, že kvůli neuhrazení této částky zahájil správce daně řízení ve věci odnětí povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků z důvodu uvedeného v § 22 odst. 19 písm. a) zákona o spotřebních daních. Toto řízení vyústilo ve vydání Prvostupňového rozhodnutí o odejmutí Povolení, proti kterému se žalobce odvolal. Žalovaný pak Napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil Prvostupňové rozhodnutí tak, že změnil ustanovení, na které bylo ve výroku rozhodnutí odkazováno [§ 22 odst. 19 písm. b) namísto ustanovení § 22 odst. 19 písm. a) zákona o spotřebních daních]; ve zbytku Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

4. Žalobce v části V. žaloby popisující „*právní posouzení případů*“ konstatoval, že vzhledem k tomu, že správce daně posuzoval neplnění povinností žalobce podle nedoplatků, které vznikly v první řadě vydáním zajišťovacího příkazu, je nutné posoudit skutkový stav a jeho právní posouzení, který předcházela vydání tohoto zajišťovacího příkazu, což žalovaný ve svém Napadeném rozhodnutí odmítl udělat s odůvodněním, že aktivity žalobce, které vedly k vydání ostatních rozhodnutí napadených žalobami, nebyly předmětem probíhajícího řízení o pokutě. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že se námitkami žalobce, které poukazovaly na nezákonný postup správce daně, který předcházela vydání rozhodnutí o pokutě, nemůže zabývat a proto se jimi tedy ani nezabýval.
5. Žalobce dále uvedl, že podstatou aplikace zákona o spotřebních daních je posouzení pohybu vybraných výrobků v závislosti na režimu, ve kterém se právě nacházejí. Pro určení okamžiku vzniku povinnosti přiznat a zaplatit spotřební daň není podle žalobce vůbec podstatné, zda nějaká osoba vystaví fakturu (doklad), či ne, není ani podstatné, v jakém vlastnictví se vybrané výrobky, v tomto případě předmětné minerální oleje, nacházejí. Totéž podle žalobce platí i pro určení okamžiku uvedení předmětných minerálních olejů do volného daňového oběhu pro účely aplikace § 19 odst. 1 a 2 zákona o ochraně ovzduší.
6. Meritem věci je podle žalobce to, zda má na aplikaci § 19 odst. 1 a 2 zákona o ochraně ovzduší ve vztahu k pohybu vybraných výrobků vliv vlastnictví předmětných minerálních olejů, či jejich skutečný pohyb v tom kterém režimu (režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, resp. volného daňového oběhu).
7. Žalobce namítl, že formální vystavení faktury na prodej předmětných minerálních olejů dodavatelem B & B Bros. s.r.o. žalobci nezpůsobilo uvedení předmětných minerálních olejů do volného daňového oběhu.
8. Za rozhodný stav materiálně-právní žalobce považoval fyzické ukončení dopravy předmětných minerálních olejů oprávněným příjemcem, tedy žalobcem, a to na místech přímého dodání v souladu s platným povolením oprávněného příjemce.
9. Žalobce měl za to, že není vůbec nutné řešit, zda bylo nutné fakturovat předmětné minerální oleje jako deklaraci změny vlastníka předmětných minerálních olejů. Z popsání stavu materiálně právního totiž podle něho plyne, že odpovědnost za uvedení předmětných minerálních olejů do volného daňového oběhu nesl výlučně žalobce jako oprávněný příjemce.

10. Žalobce namítal, že vzhledem k tomu, že jako oprávněný příjemce uváděl předmětné minerální oleje do volného daňového oběhu v konkrétním místě přímého dodání, „*a to bez vlivu na fakt, či tyto předmětné minerální oleje jsou, v jakém vlastnictví*“, příslušelo mu posouzení a případné prověření podmínek, zda je možné za splnění podmínek § 19 zákona o ochraně ovzduší deklarovat u předmětných minerálních olejů kritéria udržitelnosti podle zákona o ochraně ovzduší s následným dalším využitím např. pro použití výjimky z uplatnění vzniku povinnosti přiznat a zaplatit spotřební daň, kterou je osvobození od spotřební daně podle § 49 zákona o spotřebních daních.
11. Pokud tedy došlo ve stejném okamžiku k ukončení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, k dodání předmětných minerálních olejů mezi dodavatelem a žalobcem a i k uvedení předmětných minerálních olejů do volného daňového oběhu, pak je podle žalobce zcela irrelevantní pro daňové řízení, že dodavatel podle názoru správce daně i žalovaného formálně nabytí předmětné minerální oleje do svého vlastnictví. Žalobce uvedl, že „*považuje jakékoliv formální nabytí vlastnictví za stav formálně-právní, který nemůže zastřít rozhodující stav materiálně-právní, tj. stav skutečný*“.
12. Žalobce zdůraznil, že jako oprávněný příjemce odpovídá za správnou realizaci dopravy předmětných minerálních olejů v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně do místa ukončení dopravy, resp. do přímého dodání. Na tomto místě, v okamžiku ukončení dopravy, tedy v okamžiku ukončení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně realizuje oprávněný příjemce (žalobce) při uvedení předmětných minerálních olejů do volného daňového oběhu buď zdanění předmětných minerálních olejů, nebo (pokud je sám oprávněný příjemce, v tomto případě žalobce, současně držitel povolení přijímat a užívat předmětné minerální oleje osvobozené od spotřební daně) osvobození od spotřební daně. Vzhledem k tomu, že společnost B & B Bros. s.r.o. nebyla ve stavu faktického ovládnutí předmětných minerálních olejů po dobu přepravy a ani následně po ukončení jejich dopravy, nemohla podle žalobce tedy „*ani vstoupit do nějakého ovlivnění režimu, ve kterém se předmětné minerální oleje nacházely, zejména nějakou absencí zvláštního povolení*“.
13. Žalobce dále v této části žaloby s odkazem na § 19 odst. 1 a 2 zákona o ochraně ovzduší uvedl, že žalobce uváděl předmětné minerální oleje do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky. Odpovědnost za zajištění minimálního obsahu biopaliv při uvedení předmětných minerálních olejů do volného daňového oběhu tedy nesl výlučně žalobce jako oprávněný příjemce. Žalobce byl přesvědčen, že tuto povinnost zcela splnil.
14. Žalobce dále uvedl, že zákon o ochraně ovzduší váže podmínku splnění kritérií udržitelnosti biopaliv pouze na pohonné hmoty (motorové benziny a motorovou naftu), které jsou uváděny do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky pro dopravní účely za kalendářní rok nebo které byly uvedeny do volného daňového oběhu v jiném členském státě Evropské unie a jsou dodávány na daňové území České republiky pro dopravní účely za kalendářní rok, s obsahem minimálního množství biopaliva podle jiného právního předpisu upravujícího pohonné hmoty
 - a) ve výši 4,1 % objemových z celkového množství motorových benzinů přimíchaných do motorových benzinů,
 - b) ve výši 6,0 % objemových z celkového množství motorové nafty přimíchaných do motorové nafty.

15. Žalobce přitom uváděl do volného daňového oběhu čisté biopalivo (bionafta) kódu nomenklatury 3826 00 10 - Monoalkylestery mastných kyselin obsahující 96,5 % obj. nebo více esterů (FAME). Neuváděl tedy do volného daňového oběhu pohonné hmoty s obsahem minimálního množství biopaliva podle jiného právního předpisu upravujícího pohonné hmoty, tak jak požaduje ustanovení § 19 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší.
16. Žalobce namítal, že plnil své povinnosti, určené mu zákonem o ochraně ovzduší, konkrétně za použití ustanovení § 19 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší tak, že uváděl, jako oprávněný příjemce čisté biopalivo pro dopravní účely do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky. Pro uvádění čistého biopaliva pro dopravní účely do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky nejsou přitom podle žalobce zákonem uloženy žádné další podmínky, zejména podmínka splnění kritérií udržitelnosti.
17. V části VI žaloby, obsahující jednotlivé žalobní body, pak žalobce v části VI.1 především namítl, že žalovaný nesprávně právně kvalifikoval pohyb předmětných minerálních olejů a nevypořádal se s odvolacími důvody. Žalobce namítl, že skutková zjištění žalovaného jsou dosti rozporuplná. Žalobce s odkazem na konkrétní závěry uvedené žalovaným v Napadeném rozhodnutí namítl, že žalovaný na straně jedné přisvědčuje žalobci, že podle zákona o spotřebních daních není pro otázku určení plátce spotřební daně ani pro uplatnění osvobození od daně rozhodné, kdo je vlastníkem vybraných výrobků, a na straně druhé poukazuje na formální stav s tím, že ke změně vlastnických vztahů na základě těchto skutečností nedochází ještě v rámci režimu podmíněného osvobození od daně, nýbrž až v okamžiku přijetí zboží oprávněným příjemcem, tedy již ve volném daňovém oběhu. Podle žalobce má tato konstrukce *„pomoci deklarovat, že okamžik převodu vlastnictví k předmětným minerálním olejům ve vztahu k aplikaci osvobození od spotřební daně, je právě tím podstatným okamžikem, od kterého se aplikace spotřební daně odvíjí. Tato konstrukce ale, podle názoru žalobce, poukazuje na účelovost, zastrít skutečný stav a nastolit tak dojem, že žalobce nabyl (fyzicky) předmětné minerální oleje jindy, později, než je skutečně nabyl“*.
18. Žalobce namítl, že pokud ukončoval v místě přímého dodání dopravu předmětných minerálních olejů v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, měl ve stejném okamžiku předmětné minerální oleje ve své detenci a mohl tedy v souladu se svým povolením k přijímání a užívání minerálních olejů osvobozených od spotřební daně použít výjimku z uplatnění spotřební daně a předmětné minerální oleje osvobodit od spotřební daně.
19. Žalobce uvedl, že podle platného zvláštního povolení vydaného žalobci správcem daně byl oprávněn nakupovat minerální olej – 100% metylester nebo etylester mastných kyselin (FAME) KN 3824 90 99, předmět spotřební daně podle § 45 odst. 3 písm. k) ZSpD, splňující kritéria udržitelnosti biopaliv. Žalobce je v povolení zároveň uveden jako dodavatel čisté biosložky sám sobě, z čehož vyplývá, že po ukončení režimu podmíněného osvobození od daně mohl vydat minerální oleje uvedené do volného daňového oběhu jako osvobozené od daně pouze sám sobě.
20. Žalobce měl za jednoznačně prokázané, že jako oprávněný příjemce ukončoval u předmětných minerálních olejů v konkrétním místě jejich dopravu v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně a následně, sám sobě, vydal tyto předmětné minerální oleje do volného daňového oběhu. V tomto okamžiku mohl tedy (ihned po ukončení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně) vydat předmětné minerální oleje jako

osvobozené od daně sám sobě. V tomto okamžiku také bylo žalobcem uvedeno čisté biopalivo do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky pro dopravní účely, a to přesně tak, jak požaduje zákon o ochraně ovzduší. Žalobce zdůraznil, že toto vydání předmětných minerálních olejů z režimu podmíněného osvobození od spotřební daně do volného daňového oběhu není nijak vázáno na vlastnictví předmětných minerálních olejů a na jakýkoliv převod tohoto vlastnictví. Převod vlastnictví je v tomto případě pouze formální záležitostí. Proto podle žalobce nemůže obstát názor správce daně i žalovaného, že pokud žalobce nakupoval předmětné minerální oleje od třetí osoby, není možné splnit podmínky daně zákonem o ochraně ovzduší. Forma jakéhokoliv převodu vlastnictví je podle žalobce pro danou situaci nepodstatná.

21. Správce daně i žalovaný podle žalobce uplatnili na správně zjištěný skutkový stav a pohyb předmětných minerálních olejů nesprávně svou právní domněnku, že pokud došlo k prodeji předmětných minerálních olejů, resp. ke změně vlastnictví, nemohlo být naplněno ustanovení § 19 zákona o ochraně ovzduší a tím došlo také k zániku možnosti uplatnit u předmětných minerálních olejů osvobození od spotřební daně, resp. nebylo možno uplatnit ono osvobození od spotřební daně tak, jak to žalobce učinil.
22. Celá tato nesprávná konstrukce pak podle žalobce vedla správce daně k vydání nejprve zajišťovacího příkazu, pak dvou dodatečných platebních výměrů na spotřební daň z minerálních olejů a nakonec rozhodnutí o pokutě. Tím počal správce daně u žalobce evidovat nedoplatek, což vedlo k vydání touto žalobou napadeného Prvostupňového rozhodnutí o odejmutí povolení. Žalovaný, ale i správce daně mají ve svých vlastních tvrzeních rozpory, což podle žalobce vykazuje znaky nepřezkoumatelnosti všech napadených rozhodnutí. Tyto rozpory, na které poukázal žalobce ve svém odvolání, nebyly žalovaným jakkoliv hodnoceny a nebyly ani relevantně vypořádány.
23. Žalobce v této souvislosti v části VI.2 žaloby namítal, že se žalovaný při vydání Napadeného rozhodnutí odmítl zabývat odvolacími námitkami vznášenými žalobcem v odvolání proti rozhodnutí o pokutě s tím, že se tyto skutečnosti týkají jiného řízení.
24. Žalobce zdůraznil, že Prvostupňové rozhodnutí bylo správcem daně vydáno na základě evidovaných nedoplateků žalobce u správce daně. Proto žalobce poukazoval ve svém odvolání proti tomuto rozhodnutí na to, že nedoplatek, který vedl k odejmutí povolení, vznikl na základě nejasného, pro žalobce nepřezkoumatelného rozhodnutí o pokutě. V odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí přitom žalobce podle svého přesvědčení dostatečně přesně popsal skutečnosti, které jej vedou k závěru, že je rozhodnutí o pokutě nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné. Vzhledem k tomu, že Prvostupňové rozhodnutí bylo podloženo právě zjištěnými nedoplatky žalobce, ke kterým patří samozřejmě i neuhrzená výše pokuty, dříve částka podle zajišťovacího příkazu odpovídající svou výší pokutě, bylo podle žalobce logické, že poukazoval na vznik tohoto nedoplatku a brojil proti jeho vzniku, stejně jako brojil proti nedoplatku, který vznikl doměřením spotřební daně prostřednictvím dodatečných platebních výměrů.
25. Žalobce doplnil, že v odvolacích důvodech poukazoval na skutečnost, že vydání dodatečných platebních výměrů na spotřební daň z minerálních olejů a rozhodnutí o pokutě předcházelo posuzování skutečných aktivit žalobce v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a účelově. Žalobce ve svém odvolání poukazoval na fakt, že správce daně jednou posuzoval okamžik změny vlastnictví předmětných minerálních olejů tak, že ke změně vlastnického práva z dodavatele na žalobce dochází ve stejný okamžik, kdy je

ukončen režim podmíněného osvobození od daně, a podruhé tak, že ke změně vlastnického práva dochází až, když jsou předmětné minerální oleje ve volném daňovém oběhu. Žalovaný se přitom touto námitkou vůbec nezabýval.

26. Žalobce namítal, že žalovaný námitky vznesené žalobcem v částech III. a IV. odvolání v Napadeném rozhodnutí nijak relevantně nekomentoval a ani se k nim nijak relevantně nevyjadřoval, resp. je odmítl komentovat a jakkoliv se k nim vyjadřovat. Žalobce měl za to, že pokud je napadeno Prvostupňové rozhodnutí odvoláním, musí odvolací orgán, v tomto případě žalovaný, přezkoumávat nejen konání žalobce, ale i konání správce daně, které vedlo ke vzniku údajného nedoplatku, byť formou zajišťovacího příkazu. To žalovaný v tomto případě neučinil, ba dokonce odmítl s tím, že toto není předmětem probíhajícího řízení.
27. Žalobce dále v části VI.3 žaloby namítal zmatečnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí o pokutě s tím, že na ni poukazoval již v podaném odvolání, kde namítal, že výrok rozhodnutí o pokutě je rozporný, neboť důvody, resp. výpočty založené na skutkových zjištěních v odůvodnění nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné, či zcela absentují. Žalobce totiž neuměl z výroku ani z odůvodnění rozhodnutí o pokutě seznat, jak a z čeho mu byla výše pokuty stanovena, resp. vypočtena.
28. Žalobce shrnul, že žalovaný se s touto odvolací námitkou vyrovnal tak, že dodatečně popsal v odůvodnění na str. 11 rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o pokutě „*cosi, co připomíná nějaký výpočet*“. Vzhledem k tomu, že jsou tyto výpočty součástí odůvodnění rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o pokutě a nebyly stále, i po vyslovení odvolacích námitek žalobcem, součástí rozhodnutí o pokutě, zejména pak jeho výrokové části, měl žalobce za to, že je rozhodnutí o pokutě stále nepřezkoumatelné
29. Žalobce dále namítal, že v odvolání proti rozhodnutí o pokutě rovněž poukázal na to, že mu není známo, kde má žalobce hledat tabulku č. 7 zmíněnou správcem daně ve zprávě o daňové kontrole. Žalobce citoval závěry vyslovené žalovaným k této námitce na str. 11 rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o pokutě a namítal, že z rozhodnutí o pokutě musí být jednoznačné a musí být z jeho odůvodnění patrné, jak správce daně došel k výši pokuty. Pokud správce daně v rozhodnutí o pokutě odkázal na zprávu o daňové kontrole s odkazem na ustanovení § 147 daňového řádu, pak by měl být adekvátní výpočet pokuty uveden alespoň v této zprávě o daňové kontrole. Žalobce v tomto směru namítal, že „*odkaz na tabulku č. 7, někde na webu, na internetových stránkách Celní správy ČR, zcela jednoznačně nenaplní požadavky na odůvodnění rozhodnutí, které je uvedeno v ustanovení § 147 daňového řádu. V tomto ustanovení § 147 daňového řádu neumožňuje správci daně použít v odůvodnění rozhodnutí odkaz na nějaké internetové stránky. Ustanovení § 147 daňového řádu ukládá správci daně své rozhodnutí odůvodnit s tím, že dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, připouští se – považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole. Že by mohlo být odůvodnění rozhodnutí uvedeno na internetových stránkách Celní správy ČR, daňový řád nepřipouští*“.
30. Žalobce trval na tom, že v této části bylo rozhodnutí o pokutě nepřezkoumatelné, přičemž tyto vady, na které žalobce v odvolání proti rozhodnutí o pokutě poukazoval, nebyly odstraněny ani v odvolacím řízení.
31. Žalobce shrnul, že žalovaný se v nyní řešené věci v Napadeném rozhodnutí k těmto námitkám vůbec nevyjadřoval.

32. V části VI.4 žaloby žalobce uvedl, že předmětem pořízení předmětných minerálních olejů z jiného členského státu bylo mj. i čisté biopalivo (bionafta) kódu nomenklatury 3826 00 10 - Monoalkylestery mastných kyselin obsahující 96,5 % obj. nebo více esterů (FAME). Pro účely čísla 3826 se výrazem „bionafta“ rozumí monoalkylestery mastných kyselin používané jako palivo získané z živočišných nebo rostlinných tuků a olejů, též použitých. Jedná se tedy o „čisté biopalivo“. Odpovědnost za zajištění minimálního obsahu biopaliv při uvedení předmětných minerálních olejů do volného daňového oběhu nesl výlučně žalobce jako oprávněný příjemce. Žalobce konstatoval, že tuto povinnost zcela splnil, když uváděl předmětné minerální oleje, tedy i čisté biopalivo, do volného daňového oběhu v souladu s ustanovením § 19 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší. Žalobce namítal, že skutečnost, že v rámci daňové kontroly předložil certifikáty za účelem prokázání kritérií udržitelnosti biopaliv zahrnutých do hlášení za rok 2012 a správce daně i žalovaný tyto certifikáty vyhodnotili jako neplatné, nemůže být pro naplnění povinnosti podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší relevantní. Doplnil, že kritéria udržitelnosti podle zákona o ochraně ovzduší ve vazbě na ustanovení § 19 odst. 1 a odst. 6 a § 21 zákona o ochraně ovzduší nejsou na předmětné minerální oleje uváděné žalobcem do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky využitelná. Správce daně i žalovaný požadovali po žalobci prokázání něčeho, co zákon neukládá, a na základě vyhodnocení žalobcem předložených důkazních prostředků, certifikátů, nesprávně kvalifikovali povinnosti žalobce. Správce daně a stejně tak i žalovaný nesprávně aplikovali zákon o ochraně ovzduší, zejména pak ustanovení § 19 odst. 1 a 2 na konání žalobce, „což vedlo k tomu, že správce daně rozhodl o uložení pokuty a žalovaný toto rozhodnutí správce daně Rozhodnutím o odvolání potvrdil“. Žalobce uvedl, že „na tento fakt nemůže mít vliv ani tvrzení žalovaného, že koupil tyto předmětné minerální oleje od třetí osoby. Je zcela prokázáno, že právě žalobce uváděl předmětné minerální oleje do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky a proto on měl plnit zákonnou povinnost podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší“. Žalobce měl za to, že vzhledem k tomu, že uváděl do volného daňového oběhu čistá biopaliva v souladu s ustanovením § 19 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší, nebylo nutné prokazovat splnění kritérií udržitelnosti tak, jak je to požadováno u pohonných hmot typu motorové benziny nebo motorové nafty s obsahem minimálního množství biopaliva podle ustanovení § 19 odst. 1 v návaznosti na § 19 odst. 6 a § 21 zákona o ochraně ovzduší. Žalobce z opatrnosti předložil certifikáty, kterými prokazoval splnění požadovaných kritérií podle zákona o ochraně ovzduší. Žalobce doplnil, že se těmito navrženými důkazy žalovaný odmítl zabývat.
33. Žalobce konečně namítal (viz část VI.5 žaloby), že dne 28. 11. 2012 uzavřel se společností B & B Bros. s.r.o., Dodatek č. 2 k Rámcové kupní smlouvě ze dne 23. 11. 2012 (č. RKS 23112012), kterým smluvní strany změnilý ráz Rámcové kupní smlouvy z kupní smlouvy na smlouvu o zprostředkování (dále jen „Dodatek č. 2“). Smluvní strany se také dohodly, že vlastnictví předmětu smlouvy přechází z německého dodavatele na žalobce v Německu, tj. v místě, kde se začíná přeprava uskutečňovat. Žalobce doplnil, že správce daně následně v rámci zprávy o kontrole uzavřel, že Dodatek č. 2 byl smluvními stranami vytvořen účelově (kvůli změně vlastnických práv ke zboží), a to až po seznámení žalobce s kontrolními zjištěními z daňové kontroly. Žalobce namítl, že takové hodnocení Dodatku č. 2 správcem daně, které převzal i žalovaný, nemůže obstát, neboť jde o obchodně právní, smluvní ujednání dvou zúčastněných stran, které nemůže být státním orgánem jakkoliv zpochybňováno. Jde o svobodné vyjádření smluvních stran, které nebylo smluvními stranami nijak zpochybněno. Uzavřením tohoto Dodatku č. 2 nadto podle žalobce nemůže

být nijak zpochybněn pohyb předmětných minerálních olejů tak, jak byl žalobcem nastíněn v části IV. žaloby.

34. Žalobce shrnul, že pokud přijal žalobce předmětné minerální oleje ve stejném okamžiku, kdy u nich došlo k ukončení režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, přičemž „je jedno zda je nakoupil, tak jak tvrdí správce daně, či žalovaný“, a současně je uvedl do volného daňového oběhu na území České republiky pro dopravní účely, pak v souladu s ustanovením § 19 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší splnil povinnost uloženou mu tímto zákonem. Doplnil, že k vydání Prvostupňového rozhodnutí o odejmutí povolení došlo v rozporu se zákonem, a to na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu věci a nesprávného posouzení předložených důkazních prostředků žalobcem a nesprávného posouzení právních důsledků pohybu předmětných minerálních olejů. Žalobce měl za to, že nedoplatky, evidované správcem daně, které jsou důvodem pro vydání Prvostupňového rozhodnutí o odejmutí povolení, byly zjištěny nedostatečně. Nedostatečně byla odůvodněna i napadená rozhodnutí, a proto se samotné Prvostupňové rozhodnutí o odejmutí povolení ocitá na nezákonném základě, který fiktivně, bez skutkového opodstatnění, vytvořil správce daně a žalovaný pak jen potvrdil. Žalobce měl za to, že v případě uvedení do volného daňového oběhu těchto předmětných minerálních olejů splnil zákonem stanovené podmínky a spotřební daň podle dodatečných platebních výměrů a pokuta mu byla udělena neoprávněně. Žalobce měl za to, že mu nedoplatek, který eviduje správce daně, nepřísluší, a že si žalobce plní veškeré své povinnosti beze zbytku. Žalobce byl přesvědčen, že mu bylo povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně odejmuto nezákonně.
35. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 2. 2015 poukázal ve vztahu k rekapitulaci skutkového stavu žalobcem na to, že smluvní vztah s německým dodavatelem byl účelově vykonstruován Dodatkem č. 2. Správcem daně byl podle žalovaného jednoznačně prokázán charakter smluvního vztahu s dodavatelem B & B Bros. s.r.o.
36. K námitkám vzneseným v části V. žaloby žalovaný uvedl, že odvolání směřovalo proti Prvostupňovému rozhodnutí o odejmutí povolení a žalovaný v tomto odvolacím řízení správně posuzoval toliko splnění zákonných podmínek odejmutí povolení. Žalobcem namítaná nezákonnost rozhodnutí o pokutě byla předmětem jiného řízení a jiného rozhodnutí správce daně. Žalobcem v této části žaloby předestřené otázky se týkají věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 10 Af 89/2014. Žalovaný poukázal na to, že žalobce jako oprávněný příjemce přijímal v kontrolovaném období v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně z daňového skladu ve Spolkové republice Německo minerální oleje – 100% biosložka FAME. Z kupní smlouvy uzavřené s dodavatelem B & B Bros. s.r.o. je zřejmé, že vlastnické právo k předmětným minerálním olejům nabývá žalobce až po ukončení (resp. v okamžiku ukončení) režimu podmíněného osvobození od daně. Od okamžiku zahájení dopravy v režimu podmíněného osvobození od daně až do jejího ukončení žalobcem jako oprávněným příjemcem byly minerální oleje ve vlastnictví tohoto dodavatele, který tak pouze využil poskytovaných služeb a povolení žalobce. Správce daně prověřoval nákup minerálních olejů v kontrolovaném období v množství celkem 2 295 613 litrů od dodavatele, který nebyl držitelem zvláštního povolení podle § 13 zákona o spotřebních daních. Správce daně v rámci daňové kontroly ověřoval oprávněnost nároku na osvobození od spotřební daně a skutečnost, zda předmětné minerální oleje uvedené žalobcem v hlášení za rok 2012 splňují kritéria udržitelnosti podle zákona o ochraně ovzduší. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce nebyl oprávněn uplatnit nárok

na osvobození od spotřební daně podle § 49 odst. 17 zákona o spotřebních daních. Správce daně rovněž ověřil, že předmětné minerální oleje nesplňují kritéria udržitelnosti, neboť žalobcem předložené certifikáty byly vyhodnoceny negativně z důvodů popsaných žalovaným přehledně na str. 9 – 11 rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o pokutě. Žalovaný doplnil, že v důsledku zjištění správce daně pak byl vydán zajišťovací příkaz a následně bylo vydáno rozhodnutí o pokutě na částku shodnou jako částka uvedená v zajišťovacím příkazu.

37. Žalovaný odmítl námitky uvedené v části VI.1 žaloby a trval na tom, že správně vyhodnotil pohyb předmětných minerálních olejů dle zjištěného skutkového stavu a také jej správně právně posoudil. Naopak platí, že skutečný stav se snažil zastřít žalobce předložením Dodatku č. 2 za účelem zmatení správce daně vytvářením účelových konstrukcí přechodu vlastnického práva z údajného dodavatele PS Bioenergie GmbH & Co. v místě, kde se zboží nachází v době, kde přeprava začíná. Tento stav přitom neodpovídal důkazům provedeným při daňové kontrole, zejména neodpovídal účetnictví žalobce a údajům v evidenci EMCS.
38. Žalovaný odmítl, že by nesprávná konstrukce vedla nejprve k vydání zajišťovacího příkazu, pak dvou dodatečných platebních výměrů na spotřební daň a rozhodnutí o pokutě, čímž počal správce daně evidovat nedoplatek a v důsledku toho vydal Prvostupňové rozhodnutí o odejmutí povolení. Správce daně i žalovaný podle přesvědčení žalovaného ve všech spolu souvisejících rozhodnutích řádně odůvodnili jejich vydání na základě správně zjištěného a ověřeného skutkového stavu. Žalovaný proto odmítl i tvrzení o nepřezkoumatelnosti uvedených rozhodnutí.
39. Žalovaný rovněž odmítl jako irelevantní námitky vznesené v části VI.2 žaloby. Žalovaný ani správce daně nemají podle přesvědčení žalovaného ve svých tvrzeních o okamžiku změny vlastnického práva žádné rozpory. Bez ohledu na použitou formulaci jsou v posouzení okamžiku změny vlastnického práva konzistentní. Žalovaný se v Napadeném rozhodnutí vypořádal s relevantními odvolacími důvody řádně. Pokud však žalobce v odvolání napadal rozhodnutí o pokutě, žalovaný jej podle svého přesvědčení správně odkázal na řízení o pokutě, neboť předmětem odvolacího řízení bylo toliko posoudit zákonnost odejmutí povolení z hlediska plnění podmínek žalobcem dle zákona o spotřebních daních. S ohledem na stav, kdy žalobce přestal z důvodu nedoplatku evidovaného správcem daně splňovat jednu z obligatorních podmínek pro vydání povolení, žalovaný Prvostupňovému rozhodnutí o jeho odejmutí přisvědčil a pouze změnil odkaz na ustanovení příslušného ustanovení zákona o spotřebních daních.
40. K námitkám vzneseným v části VI.3 žaloby odmítl žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost a zmatečnost rozhodnutí o pokutě z důvodu rozpornosti výroku a absence, resp. nejednoznačnosti výpočtu v odůvodnění. Uvedl, že se k odůvodnění výše pokuty vyjádřil na str. 11 rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o pokutě. Doplnil, že ve věci poukazu správce daně na tabulku č. 7 ve zprávě o daňové kontrole šlo o odkaz na použití pomocné výpočtové tabulky pro výpočet výše pokuty umístěné pro potřeby daňových subjektů na internetových stránkách Celní správy ČR, což bylo dle žalovaného srozumitelně vyjádřeno správcem daně na str. 30 zprávy o daňové kontrole a žalovaným na str. 11 rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o pokutě.
41. Námitky vznesené v části VI.4 žaloby vychází podle žalovaného z jiného skutkového stavu, než jaký byl zjištěn a ověřen správcem daně. Žalobce byl podle žalovaného tím

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

subjektem, který uváděl předmětné pohonné hmoty i biosložku do volného oběhu a kterému při uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu vznikala povinnost daň přiznat a zaplatit, a to bez ohledu na okamžik nabývání vlastnického práva k předmětným minerálním olejům. Pro splnění povinnosti uvedené v § 19 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší však podle žalovaného nepostačuje, že žalobce uvedl do volného oběhu pro dopravní účely povinný minimální podíl biopaliva (čistého, nebo smíchaného s pohonnou hmotou), nýbrž je třeba, aby tato biopaliva splňovala kritéria udržitelnosti a aby tento povinný subjekt tuto skutečnost zákonem stanoveným způsobem prokázal. Žalobce splnění kritérií udržitelnosti biopaliv u části jím dodaných biopaliv neprokázal, a podle žalovaného tak nebylo možné uznat za splněnou povinnost podle § 19 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší (vesměš šlo o nákupy žalobce od dodavatele B & B Bros. s.r.o.).

42. K námitkám vzneseným v části VI.5 žaloby pak žalovaný zopakoval, že v případě Dodatku č. 2 jde nepochybně o účelově dodatečně vytvořenou listinu, předloženou správci daně po seznámení žalobce s kontrolními zjištěními, která se nepromítla v účetnictví žalobce. Tuto listinu žalobce nepředložil ani při předchozí daňové kontrole. Z uvedených důvodů k tomuto Dodatku č. 2 nemohli správce daně ani žalovaný pro jeho nepravdivost a nevěrohodnost přihlídnout.
43. Při jednání konaném dne 11. 4. 2018 žalobce odkázal na podanou žalobu a setrval na své žalobní argumentaci. Žalovaný při jednání odkázal na obsah odůvodnění Napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Setrval přitom na argumentaci uvedené v naposledy uvedeném vyjádření.
44. Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.
45. Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2014, čj. 42868-12/2014-510000-11, správce daně žalobci odejmul dle ust. § 22 odst. 19 písm. a) zákona o spotřebních daních v návaznosti na ust. § 101 až ust. § 103 daňového řádu povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků čj. 167135-11/2013-510000-11 ze dne 19. 11. 2013, evid. č. oprávněného příjemce CZ1005956P001 včetně Osvědčení o evidenci oprávněného příjemce k opakovanému přijímání vybraných výrobků čj. 167135-12/2013-510000-11 ze dne 19. 11. 2013.
46. Správce daně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí uvedl, že jednou ze základních zákonných a obligatorních náležitostí resp. podmínek pro vydání povolení pro oprávněného příjemce pro opakované přijímání je stav, kdy správce daně neeviduje nedoplatek vůči navrhovateli. Správce daně přitom průběžně ověřuje, zda i po vydání předmětného povolení jsou plněny důvody, na jejichž základě bylo povolení vydáno a zda oprávněný příjemce nemá celním nebo finančním úřadem evidovaný nedoplatek. Zjistí-li správce daně, že má oprávněný příjemce evidovány nedoplatky celním nebo finančním úřadem, je naplněn zákonný důvod ve smyslu ust. § 22 odst. 19 zákona o spotřebních daních a předmětné povolení je třeba odejmout.
47. Správce daně přitom v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí v tomto směru poukázal na to, že dne 18. 3. 2014 vydal s odkazem na § 167 daňového řádu pod čj. 42534/2014-510000-11 zajišťovací příkaz na úhradu dosud nestanovené daně (pokuty z nedodaného objemu biopaliv, které měly být uvedeny do volného daňového oběhu pro dopravní účely) složením jistoty ve výši 90 276 241 Kč. Doplnil, že žalobce na základě prokazatelně doručeného zajišťovacího příkazu nezajistil v zákonné lhůtě úhradu dosud nestanovené daňové povinnosti a ani nepožádal u správce daně o posečkání ve smyslu ust. § 156 a násl. daňového řádu. Správce daně posléze v odůvodnění rozhodnutí rekapituloval průběh řízení

o odnětí povolení a poukázal na to, že dne 31. 3. 2014 vydal pod čj. 47996-3/2014-510000-32.1 rozhodnutí, kterým žalobci na základě výsledků daňové kontroly zachycených ve zprávě o daňové kontrole čj. 38678/2014-510000-52 ze dne 17. 3. 2014, provedené podle § 85 až § 88 daňového řádu (dále jen „**zpráva o daňové kontrole**“), uložil pokutu z nedodaného objemu biopaliv za období kalendářního roku 2012 v celkové výši 90 276 241 Kč.

48. K odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí bylo Napadeným rozhodnutím Prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že se slova „*dle ust. § 22 odst. 19 písm. a) zákona o spotřebních daních*“ nahradila slovy „*dle ust. § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních*“. Ve zbytku bylo Prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrzeno.
49. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neshledal důvodnou námitku, kterou žalobce poukazoval na to, že správce daně jako jeden z důvodů vydání Prvostupňového rozhodnutí uvedl zajišťovací příkaz, který ještě před vydáním tohoto rozhodnutí pozbyl účinnosti podle § 168 odst. 4 daňového řádu v důsledku vydání rozhodnutí o pokutě. Žalovaný uvedl, že skutečnost, že následně došlo ke stanovení daně a tedy k pozbytí účinnosti zajišťovacího příkazu, nemá na existenci nedoplatku žádný vliv. Již samotný vykonatelný zajišťovací příkaz je podle žalovaného exekucním titulem [§ 103 odst. 2 a § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu] a bez ohledu na to, že se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, je neuhrazená povinnost stanovená zajišťovacím příkazem nedoplatkem ve smyslu § 153 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný doplnil, že to, že před samotnou úhradou částky stanovené v zajišťovacím příkazu (nebo jejím vymožením v rámci exekuce) dojde ke stanovení daně a tudíž k pozbytí účinnosti zajišťovacího příkazu, znamená jen změnu exekucního titulu, kterým se ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu stává rozhodnutí o stanovení daně (neboť daň, jejímuž stanovení předcházelo vydání zajišťovacího příkazu, je splatná ke dni jejího stanovení). Správce daně tak podle žalovaného nepochybil, když řízení o odnětí povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků podle § 22 zákona o spotřebních daních zahájil ihned poté, co odvolatel neuhradil povinnost stanovenou zajišťovacím příkazem, když již v této době žalobce přestal splňovat podmínku stanovenou § 22 odst. 6 zákona o spotřebních daních pro vydání předmětného povolení.
50. K odvolacím námitkám poukazujícím na nezákonnost rozhodnutí o pokutě žalovaný konstatoval, že „*toto rozhodnutí není předmětem probíhajícího řízení (resp. bylo předmětem jiného řízení), pročež se odvolací orgán nemůže těmito námitkami zabývat*“. Žalovaný doplnil, že ani námitky „*týkající se hodnocení daňových důsledků vyplývajících z obchodního vztahu mezi odvolatelem a Dodavatelem podle Rámcové kupní smlouvy RKS č. 23112012 ze dne 23. 11. 2012 včetně Dodatku č. 1 ze dne 28. 11. 2012, datovaného též 28. 11. 2012, které správce daně popsal ve Zprávě o kontrole ze dne 17. 3. 2014, a které odvolatel vyvrací pomocí následně předloženého Dodatku č. 2 k výše uvedené smlouvě, nejsou relevantní ve vztahu k posuzované věci, a to posuzování zákonnosti odnětí povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků z důvodu existence nezajištěného nedoplatku na dani u odvolatele*“.
51. Žalovaný konstatoval, že žalobce nesplnil ve stanovené lhůtě povinnost uloženou mu vykonatelným zajišťovacím příkazem (a to bez ohledu na to, že mezitím došlo ke stanovení daně) a správce daně u něj eviduje daně nedoplatek ve výši 90 276 241 Kč, který není nijak zajištěn. Z tohoto důvodu přestal žalobce splňovat jednu z obligatorních podmínek stanovených v § 22 odst. 6 zákona o spotřebních daních pro vydání povolení

oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků. Žalovaný přitom popsal důvody změny výroku Prvostupňového rozhodnutí co do odkazu na zákonné ustanovení, podle kterého se povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků žalobci odnímá.

52. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí doplnil, že důkazní prostředky navržené žalobcem za účelem prokázání splnění kritérií udržitelnosti biopaliv podle zákona o ochraně ovzduší a jeho prováděcího předpisu nemají na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žádný vliv, neboť nemohou prokázat, že není dán důvod odnětí povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků odvolateli spočívající v nedoplatku na dani evidovaném správcem daně. Shodný závěr pak podle žalovaného platí i ve vztahu k důkazním prostředkům, které opatřil správce daně v rámci odvolacích řízení proti dodatečným platebním výměrům a proti rozhodnutí o pokutě.
53. Žalovaný uzavřel, že nedoplatek, který byl důvodem vydání Prvostupňového rozhodnutí, trvá nadále i v době vydání rozhodnutí odvolacího orgánu.
54. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
55. Zdejší soud předem vlastního posouzení žalobních námitek zdůrazňuje, že žalobce formuloval žalobu až na relativně úzký okruh námitek obdobně jako žaloby, kterými ve věcech vedených zdejším soudem pod sp. zn. 10 Af 88/2014 a sp. zn. 10 Af 89/2014 brojil proti rozhodnutím žalovaného, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům správce daně, resp. odvolání žalobce proti rozhodnutí o stanovení pokuty.
56. Jakkoli soud sdílí závěr žalovaného stran podobnosti skutkových východisek a souvislosti věcí vedených zdejším soudem pod sp. zn. 10 Af 88/2014, sp. zn. 10 Af 89/2014 a sp. zn. 10 Af 90/2014 a respektuje v souladu s dispoziční zásadou ovládající soudní řízení správní oprávnění žalobce formulovat žalobní body způsobem, jaký uzná za vhodný, je zdejší soud na druhé straně povinen posoudit, které z žalobních námitek míří do předmětu nyní posuzované věci.
57. V daném konkrétním případě tedy soud musel s ohledem na to, že žalobce konstruoval své námitky obdobně jako ve věcech, v nichž však na odlišném právním půdorysu brojil proti doměření spotřební daně z minerálních olejů z titulu předmětných 19 obchodních případů za zdaňovací období listopad a prosinec 2012, resp. proti rozhodnutí o pokutě podle § 19 odst. 10 zákona o ochraně ovzduší, zkoumat, kterými z žalobních bodů vznesených v části VI. podané žaloby žalobce skutečně materiálně brojí proti závěrům vysloveným žalovaným v Napadeném rozhodnutí, resp. správcem daně v Prvostupňovém rozhodnutí o odnětí povolení. Předmětem rozhodování soudu v této věci totiž nemůže být posouzení těch žalobních námitek, jejichž prostřednictvím žalobce ve skutečnosti (v důsledku jím zvolené konstrukce žalob podaných v souvisejících věcech) brojí proti závěrům vysloveným správcem daně a žalovaným na půdorysu doměření spotřební daně z minerálních olejů a ukládání pokuty podle § 19 odst. 10 zákona o ochraně ovzduší.
58. Se zřetelem k právě popsaným důvodům tak zdejší soud z podané žaloby zjistil, že proti Napadenému rozhodnutí, resp. Prvostupňovému rozhodnutí o odnětí povolení žalobce ve skutečnosti brojí pouze jedinou konkrétní žalobní námitkou vznesenou v části VI.2 žaloby,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a to námitkou nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s odvolacími námitkami uplatněnými v částech III. a IV. odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí o odnětí povolení.

59. Městský soud v Praze ani při podrobném zkoumání dalších žalobních námitek vznesených v části VI.1 žaloby, části VI.3 žaloby, části VI.4 žaloby a části VI.5 žaloby nezjistil, že by v jejich rámci žalobce podanými námitkami ve skutečnosti brojil proti závěrům týkajícím se předmětu nyní posuzované věci, tj. odnětí povolení. Uvedenými námitkami totiž, jak je zjevné i z jejich porovnání s námitkami vznesenými žalobcem v žalobách projednávaných zdejším soudem ve věci sp. zn. 10 Af 88/2014 a sp. zn. 10 Af 89/2014, žalobce ve skutečnosti brojil proti závěrům správce daně a žalovaného k uložení pokuty z nedodaného objemu biopaliv založeným na závěru o nesplnění kritérií udržitelnosti biopaliv v objemu 2 295 613 litrů pořízeného žalobcem v 19 obchodních případech od společnosti B & B Bros. s.r.o. a závěrům k neuznání nároku na osvobození od spotřební daně, resp. proti závěrům správních orgánů k posouzení okamžiku, v němž žalobce měl od dodavatele nabýt vlastnické právo k předmětným minerálním olejům.
60. Důvodnost těchto námitek tedy soud v nyní posuzované věci s ohledem na vymezený předmět řízení a s ohledem na zásady ovládající soudní řízení správní posuzovat nemohl, neboť by z vymezeného rámce předmětu řízení nepřípustně vybočil.
61. Zdejší soud nicméně pro úplnost podotýká, že námitky vznesené žalobcem ve zbývajících částech podané žaloby byly posouzeny zdejším soudem ve věcech projednávaných Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 Af 88/2014 a sp. zn. 10 Af 89/2014. Pro větší stručnost proto soud na tomto místě na jejich posouzení v rozsudcích ze dne 11. 4. 2018, sp. zn. 10 Af 88/2014 a sp. zn. 10 Af 89/2014 odkazuje.
62. S ohledem na právě uvedené závěry se tak zdejší soud nadále konkrétně zabýval toliko jedinou žalobní námitkou, kterou žalobce skutečně materiálně brojil proti závěrům vysloveným žalovaným v Napadeném rozhodnutí, a to námitkou nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s odvolacími námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí o pokutě, resp. s odvolacími námitkami vznesenými v části IV. podaného odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.

Právní rámeček

63. Podle § 22 odst. 1 zákona o spotřebních daních platí, že „*oprávněný příjemce může vybrané výrobky opakovaně přijímat v režimu podmíněného osvobození od daně jen na základě povolení vydaného na návrh správcem daně*“.
64. Podle § 22 odst. 2 písm. e) zákona o spotřebních daních platí, že „*v návrhu na vydání povolení musí být uvedeny tyto náležitosti:*
 - e) *doklad o tom, zda a v jaké výši má navrhovatel v České republice nedoplatek evidovaný celním nebo finančním úřadem nebo nedoplatek na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění nebo na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, který nesmí být v den podání návrhu starší více než 30 kalendářních dní*“.
65. Z odst. 6 uvedeného ustanovení se podává, že „*správce daně rozhodne o vydání povolení pouze tehdy, jestliže návrh na vydání povolení obsahuje náležitosti uvedené v odstavci 2 a navrhovatel není v likvidaci nebo v insolvenčním řízení podle zvláštního právního předpisu. Má-li navrhovatel nedoplatek na daních nebo clu nebo nedoplatek na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění nebo na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

na státní politiku zaměstnanosti, správce daně vydá povolení pouze tehdy, je-li zajištěno uhrazení tohoto nedoplatku. V opačném případě návrh zamítne“.

66. Podle § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních platí, že „*správce daně odejme povolení oprávněnému příjemci, jestliže oprávněný příjemce po vydání povolení neplní povinnosti, které jsou podmínkou pro jeho vydání podle odstavce 6, nebo porušuje závažným způsobem povinnost vést účetnictví správné, úplné, průkazné, srozumitelné, přehledné a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími z povolení nebo nevede evidenci podle tohoto zákona (§ 39), nebo jinak porušuje povinnosti oprávněného příjemce a ani uložení pokuty nevedlo k nápravě“.*

K nevypořádání odvolacích námitek mířících do rozhodnutí o pokutě

67. Žalobce v části VI.2 podané žaloby namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s odvolacími námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí o pokutě. Žalobce poukázal na odvolací námitky vznesené v části III. odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a konstatoval, že se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nepřipustně odmítl s těmito námitkami vypořádat s tím, že tyto námitky míří mimo předmět daného řízení.
68. Městský soud v Praze neshledal předmětnou námitku důvodnou.
69. Zdejší soud především připomíná, že žalobci bylo v posuzované věci Prvostupňovým rozhodnutím odňato povolení vydané podle § 22 zákona o spotřebních daních. Povolení bylo žalobci odňato, neboť podle přesvědčení správce daně přestal splňovat jednu z podmínek pro vydání tohoto povolení, a to se zřetelem k evidenci nedoplatku na dani vzniklého vydáním zajišťovacího příkazu, jenž posléze pozbyl účinnosti vydáním rozhodnutí o pokutě, kterým byla žalobci uložena pokuta z nedodaného objemu biopaliv podle § 19 odst. 10 zákona o ochraně ovzduší ve výši odpovídající výši daně zajištěné prostřednictvím předmětného zajišťovacího příkazu.
70. Jak je zjevné z rekapitulace zjištění vyplývajících ze správního spisu, správce daně v návaznosti na výsledky daňové kontroly, v jejímž rámci prověřoval oprávněnost nároku na osvobození od spotřební daně a skutečnost, zda předmětné minerální oleje uvedené žalobcem v hlášení za rok 2012 splňují kritéria udržitelnosti podle zákona o ochraně ovzduší, popsané ve zprávě o daňové kontrole, vydal dne 18. 3. 2014 zajišťovací příkaz. Tímto zajišťovacím příkazem správce daně v souladu s § 167 daňového řádu žalobci uložil, aby zajistil úhradu daňové povinnosti dosud nestanovené, a to za zdaňovací období roku 2012 složením jistoty ve výši 90 276 241 Kč. Správce daně tedy předmětným zajišťovacím příkazem zavázal žalobce zajistit úhradu dosud nestanovené daně – pokuty z nedodaného objemu biopaliv, které měly být žalobcem v roce 2012 uvedeny do volného daňového oběhu pro dopravní účely, a to složením jistoty ve výši 90 276 241 Kč.
71. Správce daně následně zahájil řízení o odejmutí povolení, v jehož rámci provedl úkony rekapitulované v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí.
72. Jak bylo uvedeno výše, dne 31. 3. 2014 vydal správce daně rozhodnutí o pokutě, kterým žalobci na základě výsledků daňové kontroly zachycených ve zprávě o daňové kontrole uložil pokutu z nedodaného objemu biopaliv za období kalendářního roku 2012 v celkové výši 90 276 241 Kč, tj. ve shodné výši, jako byla výše daně uvedená v zajišťovacím příkazu.
73. Správce daně posléze Prvostupňovým rozhodnutím odejmul žalobci povolení podle § 22 zákona o spotřebních daních, vycházejí přitom z toho, že žalobce k datu vydání

Prvostupňového rozhodnutí neplnil podmínku pro vydání povolení předvídanou v § 22 odst. 6 zákona o spotřebních daních, neboť u něj správce daně evidoval nedoplatek. Správce daně přitom v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že žalobce na základě vykonatelného zajišťovacího příkazu nezajistil v zákonné lhůtě úhradu dosud nestanovené daňové povinnosti a ani nepožádal u správce daně o posečkání ve smyslu § 156 a násl. daňového řádu.

74. K odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí bylo Napadeným rozhodnutím Prvostupňové rozhodnutí změněno toliko co do specifikace ustanovení upravujícího podmínku vydání povolení, kterou žalobce k datu odnětí povolení nesplňoval. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí popsal důvody změny výroku Prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o odkaz na zákonné ustanovení, podle kterého se povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků žalobci odnímá. Současně konstatoval, že žalobce nesplnil ve stanovené lhůtě povinnost uloženou mu vykonatelným zajišťovacím příkazem (bez ohledu na to, že mezitím došlo ke stanovení daně – srov. dále) a správce daně u něj eviduje daně nedoplatek ve výši 90 276 241 Kč, který není nijak zajištěn. Žalovaný doplnil, že právě z tohoto důvodu přestal žalobce splňovat jednu z obligatorních podmínek stanovených v § 22 odst. 6 zákona o spotřebních daních pro vydání povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků. Žalovaný uzavřel, že nedoplatek, který byl důvodem vydání Prvostupňového rozhodnutí, trval i v době vydání Napadeného rozhodnutí.
75. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit, že v části III. odvolání vznášel námitky obdobné námitkám uplatněným v části VI.3 této žaloby poukazujícím na nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí o pokutě.
76. Zdejší soud však nemohl přisvědčit právnímu názoru žalobce, že žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, popř. nezákonnosti, pokud se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí odmítl v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí o odnětí povolení s těmito námitkami vypořádat.
77. Žalovaný postupoval podle zdejšího soudu zcela správně, pokud se v rámci rozhodování o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí omezil na posuzování těch námitek, jimiž žalobce věcně brojlil proti odejmutí povolení, a naopak nezkoumal (jak je zjevné z jeho závěrů citovaných výše pod bodem 50 tohoto rozsudku) důvodnost námitek, jimiž žalobce brojlil proti rozhodnutí o pokutě.
78. Zdejší soud podotýká, že předmětem řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí mohla být v posuzované věci toliko zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy rozhodnutí o odnětí povolení. Žalovaný tak podle Městského soudu v Praze nikterak nepochybil, pokud v rámci předmětného odvolacího řízení odmítl posuzovat ty z odvolacích námitek, jimiž žalobce fakticky brojlil proti jinému rozhodnutí.
79. Jakkoli žalobce těmito námitkami poukazoval na nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí, které úzce souviselo s daňovou povinností, k jejímuž zajištění správce daně vydal zajišťovací příkaz, resp. s nedoplatkem, jehož existence byla důvodem pro odnětí povolení, mířil svými odvolacími námitkami mimo předmět daného řízení, kterým mohly být toliko otázky (ne)plnění podmínek pro vydání povolení podle § 22 zákona o spotřebních daních.

80. Žalovaný tedy podle přesvědčení zdejšího soudu jako správní orgán nepochybil, když tyto odvolací námitky žalobce reflektoval (jak v rekapitulační část, tak i v části, v níž vypořádával jednotlivé odvolací námitky) a výslovně žalobce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zpravil o tom, že tyto námitky nemůže z popsanych důvodů v rámci řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí posuzovat.
81. Městský soud v Praze proto neshledal, že by bylo Napadené rozhodnutí z žalobcem popsanych důvodů zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, popř. jinou vadou, pro kterou by nemohlo v rámci soudního přezkumu obstát.
82. Na uvedeném závěru přitom nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že Městský soud v Praze v řízení vedeném u tohoto soudu mezi shodnými účastníky ve věci uložení pokuty podle § 19 odst. 10 zákona o ochraně ovzduší rozsudkem ze dne 11. 4. 2018, sp. zn. 10 Af 89/2014, zrušil (spolu s rozhodnutím žalovaného o odvolání proti tomuto rozhodnutí) i předmětné rozhodnutí o pokutě, a to právě z důvodů, na které žalobce již ve fázi odvolacího řízení poukázal.
83. Správní soud totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. rozhoduje až na výjimky (jejichž naplnění zdejší soud v nyní posuzované věci nezjistil) podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto pravidla vyplývá, že pro postup soudu není a nemůže být rozhodné, pokud následně, po vydání žalobou napadeného rozhodnutí dojde k určitým změnám skutkových či právních okolností.
84. Městský soud v Praze v tomto směru odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, čj. 6 As 47/2016 - 28 (především body 18 – 22), které je třeba pro jejich relevanci plynoucí z podobnosti skutkových a právních východisek aplikovat i v nyní řešené věci. V naposledy označeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„jak je zřejmé z citované právní úpravy i z úmyslu zákonodárce, vyplývajícího z důvodové zprávy, podmínky pro možnost registrace, a tedy i k působení distributora na trhu pohonných hmot, mají být relativně přísné a mohou je splnit jen ty osoby, které skutečně včas a řádně plní povinnosti, které jim stanoví zákon či rozhodnutí orgánu veřejné moci. Jakmile příslušné orgány evidují nedoplatek (na daních či na pojistném za zdravotní a sociální pojištění), musí být registrace takového subjektu zrušena pro nesplnění podmínky bezdlužnosti (to samozřejmě za předpokladu, že evidovaný nedoplatek je veden na základě existujícího podkladu). Důvodnost titulu, z něhož nedoplatek vznikl, nemá být v registračním řízení jakkoliv zkoumána. ... Jestliže tedy existoval pravomocný zajišťovací příkaz, který žalobce neuhradil, vznikl mu nedoplatek, na základě něhož byl příslušný celní úřad povinen zrušit registraci žalobce jako distributora pohonných hmot. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že tento zajišťovací příkaz byl následně zrušen jako nezákonný. Žalobce si musel být vědom, že v případě vzniku nedoplatku u orgánu finanční správy bude jeho registrace zrušena, avšak rozhodl se zajišťovací příkaz nerespektovat. Musí proto nést důsledky svého jednání. Jestliže chtěl nadále disponovat oprávněním k distribuci pohonných hmot, měl vyhovět zajišťovacímu příkazu (byť jej považoval za nezákonný) a v případě následného úspěchu v soudním sporu mohl požadovat úrok z neoprávněného jednání správce daně, případně náhradu škody, která mu v důsledku nezákonného rozhodnutí vznikla.*

S ohledem na vše shora uvedené lze uzavřít, že se v daném případě nejedná o situaci, která by odůvodňovala prolomení zásady zakotvené v § 75 s. ř. s. Napadené rozhodnutí není přímo vázáno na rozhodnutí, kterým byla stanovena povinnost uhradit částku na zajištění daně,

nýbrž je vázáno na evidenci nedoplatku, který vznikl teprve tehdy, když jmenovanému rozhodnutí nebylo vyhověno. Jak upozornil stěžovatel, orgán celní správy musí reagovat rychle a nemůže zkoumat důvody vzniku nedoplatku, ale pouze jeho existenci. Pokud by v tomto případě nebyl respektován rámec kogentního ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., byl by tím zcela popřen smysl a účel právní úpravy registrace distributora pohonných hmot a jejího zrušení z moci úřední. Krajský soud se proto dopustil nezákonnosti, pro kterou Nejvyšší správní soud musel napadený rozsudek zrušit.“

85. Přestože tedy soud v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Af 89/2014 přisvědčil námitkám, proti jejichž údajnému nevypořádání žalobce v podané žalobě brojil, a přestože se tyto námitky týkají rozhodnutí, které úzce souviselo s daňovou povinností – nedoplatkem, jehož existence byla důvodem pro odnětí povolení, nemohl soud se zřetelem k tomuto klíčovému principu ovládajícímu postup správních soudů v tomto typu soudního řízení předmětné vady rozhodnutí o pokutě v nyní posuzované věci zohlednit a Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí o odnětí povolení z důvodů těchto vad zrušit.
86. Nad rámec uvedeného nicméně zdejší soud podotýká, že orgány Celní správy ČR mohou v dalším řízení po zrušení jejich rozhodnutí ve věci pokuty z nedodaného objemu biopaliv přistoupit při respektování závazného právního názoru vysloveného zdejším soudem v rozsudku ze dne 11. 4. 2018, sp. zn. 10 Af 89/2014, k vydání nového rozhodnutí o pokutě podle § 19 odst. 10 zákona o ochraně ovzduší.
87. Bude přitom na žalobci, aby zvážil, zda se s ohledem na závěry vyslovené zdejším soudem ve věci sp. zn. 10 Af 89/2014 a na další postup orgánů Celní správy ČR ve věci pokuty z nedodaného objemu biopaliv bude svých práv na půdorysu vydání povolení podle § 22 zákona o spotřebních daních případně domáhat prostřednictvím institutu obnovy řízení, budou-li pro takový postup splněny další podmínky.

K nevypořádání odvolacích námitek vznesených v části IV. odvolání

88. Žalobce v části VI.2 podané žaloby dále namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s odvolacími námitkami vznesenými v části IV. odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce přitom v této části odvolání namítal, že odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí „*se zcela určitě nemůže opírat o již zaniklý ZAJIŠŤOVACÍ PŘÍKAZ nebo o zcela nepřezkoumatelné Rozhodnutí o pokutě*“.
89. Městský soud v Praze nemohl žalobci přisvědčit, že by se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s touto námitkou nevypořádal.
90. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí tuto námitku, kterou žalobce poukazoval na to, že správce daně jako jeden z důvodů vydání Prvostupňového rozhodnutí uvedl zajišťovací příkaz, který ještě před vydáním tohoto rozhodnutí pozbyl účinnosti podle § 168 odst. 4 daňového řádu v důsledku vydání rozhodnutí o pokutě, neopomenul. Právě naopak se k ní zcela přezkoumatelným způsobem vyjádřil na str. 11 Napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že skutečnost, že následně došlo ke stanovení daně a tedy k pozbytí účinnosti zajišťovacího příkazu, nemá na existenci nedoplatku žádný vliv. Žalovaný dovedl, že již samotný vykonatelný zajišťovací příkaz je exekucním titulem [§ 103 odst. 2 a § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu] a bez ohledu na to, že se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, je neuhrazená povinnost stanovená zajišťovacím příkazem nedoplatkem ve smyslu § 153 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný doplnil, že to, že před samotnou úhradou částky stanovené v zajišťovacím příkazu (nebo jejím vymožením v

rámci exekuce) dojde ke stanovení daně a tudíž k pozbytí účinnosti zajišťovacího příkazu, znamená jen změnu exekučního titulu, kterým se ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu stává rozhodnutí o stanovení daně (neboť daň, jejímuž stanovení předcházelo vydání zajišťovacího příkazu, je splatná ke dni jejího stanovení). Správce daně tak podle žalovaného nepochybil, když řízení o odnětí povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků podle § 22 zákona o spotřebních daních zahájil ihned poté, co žalobce neuhradil povinnost stanovenou zajišťovacím příkazem, když již v této době žalobce přestal splňovat podmínku stanovenou § 22 odst. 6 zákona o spotřebních daních pro vydání předmětného povolení.

91. Zdejší soud s ohledem na uvedené uzavírá, že žalobní námitka vznesená v části VI.2 žaloby, podle níž se žalovaný při vydání Napadeného rozhodnutí nevypořádal s námitkou vznesenou v části IV. odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a je s ním v rozporu. Z citovaných závěrů vyslovených žalovaným na str. 11 Napadeného rozhodnutí je naopak zcela zjevné, že se žalovaný s touto námitkou vypořádal a relativně podrobně popsal důvody, pro které tuto odvolací námitku žalobce neshledal důvodnou. Námitce nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí tedy nemohl soud přisvědčit.
92. Je třeba doplnit, že žalobce proti těmto závěrům žalovaného v podané žalobě nebrojil a nesnesl žádné věcné argumenty, pro které by snad měl tyto závěry vyslovené žalovaným k předmětné odvolací námitce za nesprávné.
93. Za situace, kdy zbývající žalobní námitky mířily zcela mimo předmět tohoto řízení (srov. body 55 – 62 tohoto rozsudku), tak zdejší soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.).
94. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu žádné náklady nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. 4. 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.